

[Edel Saunte.]

forekommer protester over inddragelsen under sådan forsorg, og vi har fået ministerens udtrykkelige tilsagn om, at hvis der skulle komme til at foreligge protest imod inddragelse, vil man ikke effektuere denne, før sagen er færdigbehandlet i vedkommende ret; normalt er der jo ikke tale om hastesager, og derfor vil det være rimeligt, at sagen gennembehandles af retten, inden man går til at foretage en egentlig inddragelse.

Jeg har allerede omtalt spørgsmålet om værnetinget for de åndssvage og skal ganske henvide til mine tidligere bemærkninger herom.

Jeg tror, at udvalget som helhed vil være enig i det håb, at dette store lovkompleks vil komme til at virke efter sin hensigt, nemlig som en beskyttelse for de personer, der er inddraget under administrativ frihedsberøvelse, men at vi aldeles ikke føler os helt overbevist om, at man på dette område har fundet de vises sten. Jeg tror, man snarere må sige, at det er og bliver et eksperiment, og at vi håber, dette eksperiment vil vise sig vellykket.

Vagn Bro: Jeg kan ganske tilslutte mig den overmåde saglige og udmærkede fremstilling, udvalgets ærede ordfører her har givet af udvalgets arbejde og overvejelser, og jeg skal på mit partis og min medordførers, det ærede medlem hr. Peter Larsens vegne anbefale de stillede ændringsforslag.

Jeg vil dog meget gerne i tilslutning til den ærede ordførers udtalelser omtale grundlovens § 71, stk. 6, der jo omhandler et af de områder, vi ikke før har lovgivet om. Efter grundlovens § 71, stk. 6,

„skal lovligheden af en frihedsberøvelse, der ikke er besluttet af en dømmende myndighed, og som ikke har hjemmel i lovgivning om udlændinge, på begæring af den, der er berøvet sin frihed, eller den, der handler på hans vegne, forelægges de almindelige domstole eller anden dømmende myndighed til prøvelse“,

og denne bestemmelse slutter med, at der skal fastsættes nærmere regler herom ved lov. Det har for mig været meget afgørende, at folketinget vedtager sådanne lovbestemmelser. Jeg er ganske klar over, at man jo

godt kunne have ventet et stykke tid og ladet domstolene danne deres praksis, og det skal de også — efter det resultat vi er kommet til — i høj grad have adgang til. Men jeg synes lige godt, det er noget af en uorden, at vi her i folketinget ikke gør et sådant pålæg færdigt, og derfor hilser jeg med tilfredshed, at vi nu er enedes om at gennemføre regeringens lovforslag med de ganske få ændringer, som er foreslået.

Jeg er enig med udvalgets ærede ordfører i, at grundlovsbestemmelsen egentlig ikke er så særlig klar i henseende til at bestemme, hvad man forstår ved en, om jeg så må sige, „grundlovsbeskyttet“ frihedsberøvelse. Her kan eksempelvis som grænsetilfælde nævnes de særlige polititilhold, de særlige beslutninger i henhold til børnelovgivningen m. v., men jeg er helt enig i den betragtning, at vi her nok bør lade domstolene, der jo selv har været noget inde på dette problem, danne en vis praksis, hvorefter vi må se, om vi kan følge den.

En af de væsentligste af de foreslåede ændringer er den, der går ud på, at denne lovgivning senest om tre år skal til revision her i tinget. Jeg forstår så udmærket, at domsmagten er blevet noget betænkelig ved det betydelige antal nye retssager, der kan påregnes; jeg henviser her til bilagene til betænkningen angående lovforslagene om ændringer i lov om rettens pleje m. fl. Der må ganske givet — og det er også udvalgets ønske — lægges megen vægt på, hvad man fra domstolenes side siger i sådanne sager. Jeg mener, at når de 3 år er gået, vil der i de erfaringer, domstolene har indhøstet, være at finde et meget væsentligt grundlag for eventuelle ændringer. Der vil jo nok blive tale om mange nye tilfælde, og antallet af retssager efter denne lovgivning kan meget vel stige fra 2-3 000 til 7 000, og jeg er tilbøjelig til at tro, at antallet det første års tid bliver noget større end senerehen. Det er ganske naturligt, at appelretten, Østre Landsret, har gjort opmærksom på dette og i den anledning har været inde på det spørgsmål, om man nu også har fundet den rette form for afgrænsningen, både i spørgsmålet om, hvad der er frihedsberøvelse i lovens forstand, og om den måde, på hvilken sagerne skal behandles. Jeg er enig i vore drøftelsesresultat; nu må vi se, hvad der sker i den tid, der kommer.